

Нима не ти бѣ добре въ дълбоката тишина, въ ленивия покой, дето ме доведе?

Не прѣсна ли ти сетното зрѣнце, мое разточително сърдце, отъ златнитѣ грамади на своитѣ съкровища?

Съ какво ще даришъ днесъ малката рѣка, която те милува, и която нищо не проси?

И не се ли боишъ ти отъ тоя нечаканъ пламъкъ, който те осиява?

Но ти възторжно и крепко биешъ, мое неразумно сърдце, и азъ отново вървя послушно по сребренитѣ нишки на твоитѣ пѣтеки.

Нощта следва своето шедствие по земята, нощта цѣлува всички по челата, и тихо раздипля синитѣ воали на сънищата. Спятъ рѣтлини и поля, води и дървеса, спи всѣки листъ и птица.

Спри подъ тоя прозорецъ и се прислушай:

— Азъ зная, че ти ще си отидешъ неусѣтно и бързо, тъй както се вести при мене. Но въ сърдцето ми нѣма скръбъ и укоръ, въ сърдцето ми е тихо и свѣтло — защото те обичамъ.

— Отъ невръстни години азъ те зная, презъ дълги дни съмъ копнѣла за тебе, но никога не вървахъ, че ще дойдешъ. И ето, ти дойде саминъ и нечаканъ, и менъ ми се струва, че цѣлиятъ мой животъ не е билъ нищо, нищо друго, освенъ дълго очакване само на тебе.

— Днесъ е моятъ празникъ, моятъ денонощенъ празникъ, въ който всѣки лжчъ, всѣко цвѣте и всѣка пѣсень звѣнти съ моята радостъ. Моятъ ликуващъ празникъ, който почна когато ти дойде, но който никога нѣма да свърши — защото те обичамъ.

— Какво имамъ азъ, и какво мога да ти дамъ, освенъ моята младостъ и моето малко сърдце? А душата ми скърби, душата ми жадува да ти давамъ всѣки день все повече и повече.

— Като Солвейгъ на прага азъ седя днесъ и шепна твоеето име, мой любими! И утре, когато си отидешъ, като Солвейгъ ще те благославямъ, макаръ и да зная, че ти не ще се върнешъ — защото те обичамъ!